

EL BON SAMARITÀ AVUI EN EL NOSTRE MÓN

INTRODUCCIÓ

En el **recorregut** que vol fer José Laguna proposa com a ruta de camí entrar en diàleg amb les tradicions utòpiques que al llarg de la història han forçat canvis. Segons l'autor són: els drets humans, l'ecologia i la pobresa estructural, i el cristianisme que posa l'accent en què un altre món és possible des de les víctimes. És així com la paràbola del bon samarità forma part del patrimoni literari i ètic de la humanitat i mereix ser tinguda en compte.

Des d'una perspectiva creient, l'itinerari samarità transcendeix la seva dimensió sociopolítica i s'inscriu en una història de salvació que té en la creu i en el Crucificat el seu sentit i destí últims.

Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié,	FER-SE CÀRREC
se'n compadi. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura,	CARREGAR
el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: «Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més».	ENCARREGAR-SE

Lluc 10,30-35

FER-SE CÀRREC DE LA REALITAT

El primer pas serà veure la realitat tal com és.

Hi ha persones que **veient-hi no hi veuen** això és el que els hi passa al sacerdot i al levita. Segueixen escrupolosament la legislació jueva. Els preceptes religiosos funcionen com una bena davant el patiment aliè, no veuen l'esser humà que pateix sinó la impuresa de la qual convé fugir.

Les nostres cegueses no són gaire diferents: **veient-hi no hi veiem**. Per exemple, veient el pobre, el desvalgut el veiem com un germà?

A més sempre hi ha algú disposat a pensar per nosaltres, a imposar-nos les seves ulleres per contemplar la realitat estalviant-nos l'esforç de la decisió: **hi veuen per nosaltres**.

CARREGAR LA REALITAT

El segon pas comença quan aconseguim ser honrats amb la realitat i cap bena no ens impedeix veure el patiment de l'altre, la reacció immediata és la misericòrdia.

La misericòrdia samaritana no es redueix a un simple sentiment empàtic, inclou, a més, l'acció per alleugerir el patiment de l'altre i el risc de compartir el seu destí. Lluc apila un seguit **d'accions** que defineixen l'ajut samarità

Compadir-se. La paraula grega significa abraçar visceralment, amb les pròpies entranyes, els sentiments o la situació de l'altre. No s'ha de confondre amb la llàstima, la compassió comparteix el patiment de l'altre: pateix amb.

Apropar-se. Davant la presència de l'home mig mort, el sacerdot i el levita fan una marrada; el samarità s'apropa, exemple d'humanitat, tot i el risc d'impurificar-se. Tacar-se exigeix prendre partit pels últims, arriscar-se, exposar-se. Quedar impur davant els ulls dels altres. Sovint apropar-se és complicar-se la vida.

Embenar-lo. El samarità cura el ferit, li amoreixa les ferides amb oli i vi i les embenà, l'assisteix.

Pujar-lo a la cavalcadura. El samarità el condueix cap a l'hostal com un servent condueix al seu amo. Pretendre que un altre món és possible des de les víctimes significa posar-se al seu servei, baixar de la nostra cavalcadura. Escoltar allò que diuen: Què esperen? Per què lluiten? Què callen? De què tenen por?

ENCARREGAR-SE DE LA REALITAT

Amb el tercer pas arribem al final de l'itinerari samarità. En el segle XXI la gran utopia d'un altre món possible es configura entreteixint milions de "petites" utopies que ja estan en marxa o creant-ne de noves. "Molta gent petita, en llocs petits, fent coses petites, pot canviar el món". (Eduardo Galeano)

DEIXAR-SE CARREGAR PER LA REALITAT

El **samarità creient** no cau en la temptació de considerar-se "salvador" de l'home apallissat al marge del camí; ans al contrari, reconeix que en el seu compromís de fer-se càrrec de la realitat del poble crucificat, s'incorpora a una esperança que no és seva. Deixar-se carregar per la realitat és descobrir que en el poble crucificat hi ha "gràcia", és a dir, que som carregats pel poble crucificat i això ens dona ulls nous per a veure, mans noves per a treballar, esquena per a carregar i esperança.

En el treball diari per la construcció d'un món millor, el **samarità creient** es descalça als marges dels camins, sap que trepitja un terreny sagrat en el qual el Déu de la vida es revela salvíficament en el destí dels seus preferits: els crucificats de la història.

Preguntes pel diàleg

- Ets dels que veient-hi no hi veuen? Pots posar alguns exemples concrets?
- De les accions que defineixen l'ajut samarità quina és per a tu la més essencial? Necessàriament van juntes?
- Què faig jo per fer un món millor? El fet de ser cristià modifica la teva resposta?

*Ens hem basat en el quadern. 172 de *Cristianisme i Justícia* de José Laguna. Versió digital a:

<http://www.fespinal.com/espinal/lilib/ct172.pdf>